

Sygn. akt II K 1324/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Lemanowicz - Pawlak

Protokolant: stażysta Dawid Muraszewski

w obecności Prokuratury Rejonowej T. Centrum-Zachód – Arkadiusza Wolskiego

po rozpoznaniu dnia 6.03.2017r.

sprawy:

M. K. (1) s. T. i B. z domu K. ur. (...) w T.

skazanego:

1/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie **IIK 261/12** z dnia 31.05.2012r. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony 13.12.2011r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł, zamienioną na mocy postanowienia z 26.11.2012r. na 5 m-cy prac społecznie użytecznych w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

2/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy w sprawie **IIK 540/13** z dnia 16.12.2013r. . za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w okresie od stycznia 2012r. do 3 czerwca 2013r. na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych za stawkę;

3/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie **VIIIK 1829/13** z dnia 23 marca 2016r. za ciąg przestępstw z art. 279 §1kk i z art. 279§1kk w zw. z art.13§1kk popełniony od 27.10.2012r. do 9.09.2013r. . na karę 2 lat pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 278§1kk i z art. 13§1kk w zw. z art. 278§1kk popełnionych od 28.05.2012r. do 9.09.2013r.. na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 245kk w zw. z art. 217§1kk popełniony 9.09.2013r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; w miejsce w/w kar jednostkowych orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności; wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu karę orzeczoną w pkt I w/w podwyższono do 5 lat pozbawienia wolności, karę z pkt II do 3 lat pozbawienia wolności i ich miejsce wymierzono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

orzeka

I/ na mocy art. 569§1kpk w zw. art. 91§ 2kk w zw. z art. 86§1kk w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt **VIIIK 1829/13** oraz Sądu Rejonowego w Toruniu sygn.. **akt IIK 261/12 orzeka karę łączną 6 lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności**

II/ na podstawie art. 577 kpk zalicza na poczet orzeczonej kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności 13.12.2012r., od 9.09.2013r. do 7.03.2014r. oraz okres odbytej dotychczas kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Toruniu sygn.. akt IIK 261/12

III/ pozostałe nie podlegające połączeniu rozstrzygnięcia pozostawia do odrębnego wykonania;

IV/ na podstawie art. 572kpk umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do kar orzeczonych w sprawie IIK 540/13 ;

IV/ zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1187/16

UZASADNIENIE

M. K. (1) został skazany :

1/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie **IIK 261/12** z dnia 31.05.2012r. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony 13.12.2011r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł, zamienioną na mocy postanowienia z 26.11.2012r. na 5 m-cy prac społecznie użytecznych w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. W/w karę pozbawienia wolności odbywa w okresie od 11.01.2017r. do 19.09.2017r.

2/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy w sprawie **IIIK 540/13** z dnia 16.12.2013r. . za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w okresie od stycznia 2012r. do 3 czerwca 2013r. na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych za stawkę. W/w karę pozbawienia wolności odbył w okresie od 13.11.2017r. do 11.01.2017r.

3/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie **VIIIK 1829/13** z dnia 23 marca 2016r. za ciąg przestępstw z art. 279 §1kk i z art. 279§1kk w zw. z art.13§1kk popełniony od 27.10.2012r. do 9.09.2013r. . na karę 2 lat pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 278§1kk i z art. 13§1kk w zw. z art. 278§1kk popełnionych od 28.05.2012r. do 9.09.2013r.. na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 245kk w zw. z art. 217§1kk popełniony 9.09.2013r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; w miejsce w/w kar jednostkowych orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności; wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu karę orzeczoną w pkt I w/w podwyższono do 5 lat pozbawienia wolności, karę z pkt II do 3 lat pozbawienia wolności i ich miejsce wymierzono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności. W/w kara łączna pozbawienia wolności zostanie wprowadzona do wykonania w okresie od 19.09.2017r. do 23.03.2013r.

/ dowody: karta karna-k. 12;

Odpis wyroku w sprawie IIK 261/12-k. 16-16v.;

Odpis wyroku w sprawie IIIK 540/13-k. 17;

Odpisy wyroków w sprawie VIIIK 1829/13-k. 47-62;

Opinia o skazanym –k. 65-66/

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 kpk właściwym do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji, w sytuacji gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Ze względu na to, że ostatni wyrok skazujący w I instancji wydał Sąd Rejonowy w Toruniu właściwym do orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego będzie właśnie ten Sąd.

W tym miejscu należy wskazać, iż w realiach przedmiotowej sprawy miały zastosowanie przepisy obowiązujące od 1 lipca 2015r., albowiem ostatni wyrok skazujący M. K. zapadł po tej dacie. Zgodnie z treścią art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r (Dz. U. z 2015 r., poz.396) o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych ustaw przepisów rozdziału IX ustawy o karze łącznej, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia tej ustawy.

Z przytoczonych wyżej względów sąd wydając rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie bazował na przepisach obowiązujących po w/w nowelizacji kodeksu karnego.

Zgodnie z przepisem art. 569 § 1 k.p.k. przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione wtedy gdy zachodzą warunki orzeczenia kary łącznej określone w art. 85 k.k. a oskarżony został już prawomocnie skazany co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami.

Warunki orzeczenia kary łącznej przewiduje art. 85 kk zgodnie, z którym jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Stosownie do § 2 art. 85 kk podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa o których mowa w § 1.

Kryteria łączenia kar w wyroku łącznym określa art. 86 kk. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

W realiach niniejszej sprawy wykonaniu podlegały kary pozbawienia wolności z orzeczone w sprawach o sygn. akt II K 261/12 w wymiarze 10 miesięcy oraz w sprawie VIIIK 1829/13 w wymiarze 6 lat, II K 362/14 w wymiarze 6 lat.

Zatem w niniejszej sprawie kara łączna pozbawienia wolności mogła być orzeczona, w granicach od 6 lat przy zastosowaniu pełnej absorpcji (tj. od najwyższej z kar wykonywanych) do ich sumy tj. 6 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z utrwalonym w tym względzie stanowiskiem doktryny i judykatury sąd wydając wyrok łączny może wymierzyć karę łączną stosując zasadę pełnej absorpcji jak i zasadę pełnej kumulacji biorąc dodatkowo pod uwagę „czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto(...) czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków(m.in. zachowanie się skazanego po wydaniu poszczególnych wyroków jednostkowych), przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej [Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II AKa 244/06]. Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi z nich oraz zawartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się natomiast jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów. (wyrok SA w Krakowie z 14.03.2007r., II AKa 44/07, KZS 2007/4/27).

Należy podkreślić, iż w judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie biorąc pod uwagę negatywną – co do sprawcy- przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw. Zasadę absorpcji stosuje się bowiem, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem, wskazują na bliską więź podmiotową i przedmiotową, są jednorodnjajowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste.

W realiach przedmiotowej sprawy pomiędzy czynami nie zachodziła łączność przedmiotowa, albowiem przestępstwa objęte w/w wyrokami były skierowane przeciwko odmiennym dobrom prawnym, ponadto zostały popełnione w dużych odstępach czasu. Symptomatycznym jest, iż po wydaniu wyroku w sprawie IIK 261/12 skazany permanentnie naruszał porządek prawny, biorąc bowiem pod uwagę ilość oraz częstotliwość inkryminowanych zachowań można zasadnie przyjąć, iż z popełniania czynów zabronionych uczynił sobie stałe źródło dochodu. Powyższe świadczy najdobitniej o tym, iż orzekane wobec niego kary o charakterze wolnościowym nie przynosiły pozytywnego rezultatu, skazany dopuszczał się bowiem coraz większej ilości czynów zabronionych, które znamionował wysoki stopień społecznej szkodliwości.

Przy wymiarze kary łącznej sąd wziął pod uwagę również opinię o skazanym z Zakładu Karnego we W., z której wynika, iż w miejscu zamieszkania skazany był postrzegany jako osoba grzeczna, uczynna, stosująca się do zasad współżycia społecznego. M. K. jest żonaty, posiada dwóch synów w wieku 16 lat oraz 10 m-cy. U młodszego dziecka zdiagnozowano zespół obniżonej odporności.

M. K. został doprowadzony do odbycia kary. W warunkach izolacji penitencjarnej przebywa od 29.10.2014r. Jego zachowanie jest oceniane pozytywnie, aż 27-krotnie nagradzany, nie był karany dyscyplinarnie, nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, właściwie układa relacje z wszystkimi skazanymi, stosuje się do wymogów porządku wewnętrznego. Systematycznie korzysta z systemu przepustkowego, nadesłane wywiady potwierdzają właściwe wykorzystanie udzielonych zezwoleń. W warunkach izolacji penitencjarnej nie jest zainteresowany dalszą edukacją. Pracował nieodpłatnie w ZK B. F., aktualnie zatrudniony odpłatnie poza terenem ZK W. w (...). Z opinii pracodawcy wynika, iż jest sumiennym i zaangażowanym pracownikiem.

M. K. posiada zobowiązania finansowe nałożone przez sąd z tytułu obowiązku naprawienia szkody w łącznej wysokości 105881 zł, w związku z tym napisał prośbę o potrącanie z jego zarobków kwoty 50 zł miesięcznie.

Z analizowanej opinii wynika ponadto, że skazany krytycznie wypowiada się na temat popełnionych czynów i dotychczasowego stylu życia.

Mając powyższe względy na uwadze sąd orzekł wobec skazanego karę łączną w wysokości 6 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

W tym miejscu należy zaakcentować, iż w /w okoliczności zdaniem sądu nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do zastosowania całkowitej absorpcji. Redukowanie kar poprzez stosowanie całkowitej absorpcji stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczaniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się sprawca dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar.

W judykaturze podkreśla się, iż na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach, tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popołnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Zatem jak wskazano wyżej całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wskazują na bliską więź podmiotową i przedmiotową albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego (wyrok SA w Katowicach z 20.05.2008r. IIAKa 129/08).

Jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczalne jest stosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. (vide: I.).

Reasumując należy zatem wskazać, iż zdaniem sądu w realiach przedmiotowej sprawy nie zachodziły przesłanki do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Zatem ostatecznie wymierzona skazanemu kara łączna w wysokości 6 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, jawi się, jako kara w wymiarze najbardziej racjonalnym. Przy wymiarze w/w kary sąd uwzględnił fakt, że mimo stosowania wobec niego oddziaływań probacyjnych, M. K. dopuszczał się kolejnych przestępstw o znacznym ładunku społecznej szkodliwości, przy czym czyny te były skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym.

Z drugiej jednak strony sąd nie mógł tracić z pola widzenia faktu, iż zarówno w miejscu zamieszkania, jak i w warunkach izolacji penitencjarnej skazany cieszy się pozytywną opinią.

Zdaniem sądu orzeczony wymiar kary łącznej będzie z jednej strony stanowił dla skazanego dostateczną dolegliwość i spełni cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, nie będzie bowiem w odczuciu społecznym postrzegany jako bezzasadne premiowanie wielokrotnych sprawców przestępstw.

W myśl art. 577 kpk sąd zaliczył na poczet kary łącznej okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 13.12.2012, od 9.09.2013r. do 7.03.2014r. oraz okres odbytej dotychczas kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt II K 261/12..

Sąd orzekł także, że pozostałe nie podlegające połączeniu rozstrzygnięcia pozostawia do odrębnego wykonania.

Na podstawie art. 572kpk sąd umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kary orzeczonej w sprawie IIIK 540/13, gdyż w momencie wyrokowania nie podlegała ona wykonaniu, została bowiem odbyta w całości.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie z art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, Nr 49, poz. 223 ze zm.) uznając, iż uiszczenie stosownych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację finansową, albowiem przebywając w Zakładzie Karnym nie ma możliwości pozyskania środków na pokrycie tych należności sądowych.